

"Sóc musulmà però ens han dit que el Papa vindrà a la frontera i ens ajudarà"

Dij, 31/03/2016 per Catalunya Religió

(CR) Des de Dissabte Sant una teresiana de la comunitat del Raval, **Anna Royo**, directora de Benallar, amb un matrimoni d'aquesta fundació [van marxar a Grècia](#) per col·laborar en el camp de refugiats d'Idomeni. Van sortir carregats amb 70 kilos de roba i mantes gràcies als donatius que han rebut. Des de dilluns es pot seguir el testimoni d'aquesta experiència a través de Facebook.

Es un relat impactant que mostra l'angoixa i la crida desesperada dels refugiats i, alhora, una certa innocència esperant que Europa doni resposta a aquesta crisi humanitària. Altres no perden la il·lusió de ser acollits a Europa: "Jo sóc musulmà però ens han dit que el Papa de Roma vindrà a la frontera i ens ajudarà per tal que puguem passar".

Recollim el [testimoni de Benallar](#) que arriba des del camp d'Idomeni i d'un altre proper, el de Eko. És la situació que aquest mateix dijous [denunciaven](#) els bisbes catalans.

Dilluns 28 de març. No hem pogut amagar les llàgrimes.

"Primer dia al camp de Idomeni i al de Eko a 20 kilòmetres de l'anterior.

En arribar a Eko, aquest matí hem sortit del cotxe que havíem llogat per poder transportar coses. I de seguida se'ns han acostat dos nens de 7 i 3 anys i ens han agafat de les mans. El seu ampli somriure i la seva mirada ens han parlat de la seva necessitat de estimació. A poc a poc s'han anat reunint més infants al nostre voltant, esperant poder jugar amb nosaltres. Hem trobat unes cordes i hem organitzat el lloc de saltar a la comba. Tots es barallaven per jugar amb nosaltres. Haguéssim pogut jugar tot el matí. Ells mai es cansen.

Al camp de Eko hi ha entre 2.500 a 3.000 persones i per tot arreu es veuen nens i adolescents: uns corren i juguen, altres ajuden els seus pares i tots, tots, ens buscaven necessitats d'ajuda i estimació.

Després hem anat per les tendes repartint menjar. Un avi ens ha presentat a la seva família i ens ha emocionat amb la seva angoixa i la seva crida desesperada demanant ajuda per poder reunir la resta de la família. Es veu que uns quants fills han pogut creuar la frontera i són a Alemanya, però ells no han pogut i estan allà sense tenir notícies de la situació. Ens demanaven ajuda per a poder passar amb ells... I nosaltres què podíem fer? Finalment el avi ens ha dit: "Jo sóc musulmà però ens han dit que el Papa de Roma vindrà a la frontera i ens ajudarà per tal que puguem passar.."

No hem pogut amagar les llàgrimes...

Aquí hi ha molts voluntaris i ONGs ajudant amb molt bona voluntat. Joves de diferents països que, pels seu compte venen a ajudar. Aquí hi ha molta gent bona...

Dimarts 29 de març. Continuar esperant sense saber què esperen

"Avui hem intentat portar material que ens havien demanat 'Bomberos en acció' a la seva carpa d'Idomeni, però no hem pogut arribar fins allà. La carretera està tallada per la policia. Hi ha molta tensió, els adults estan desesperats per la situació d'incertesa, de continuar esperant sense saber què esperen... Estan cansats i afeixugats i, com és lògic, es creen tensions entre ells.

Ens hem quedat en el camp de Eko que serà el nostre campament base. Repartim menjar en les tendes amb la ONG amb la que estem, Lighthouse Relief. També hi ha amb nosaltres molts espanyols col·laborant. Hem format un "equip educatiu" amb uns joves catalans que tenen molt bones idees, per fer activitats escolars amb els nens i adolescents. L'objectiu és implicar als professors que hi ha entre els refugiats del camp i a joves que els agrada fer de professors.

Farem torns d'activitats mati i tarda. Nosaltres serem el primer grup que començarem demà.

Aquests dies ens han servit molt per observar, situar-nos, fer-nos càrrec de la situació, descobrir les necessitats que no estan cobertes i coordinar-nos."

Dimecres 30 de març. El que demanen nosaltres no podem aconseguir-ho

"'Ens podeu porta a Espanya?'" ens preguntava avui un jove enginyer siri, quan l'hi hem demanat que necessitaven. Els adults viuen aquesta situació del tancament de les fronteres, d'incertesa davant la seva situació, amb autèntica angoixa... Quan t'atures a parlar amb alguna persona, al moment se t'acosten 4, 6 o 8 més per a saber alguna cosa del que passa, quines notícies els podem donar, què els portem...

Avui hem fet activitats amb els nens, hem repartit menjar i hem tingut una reunió improvisada amb alguns homes per preguntar-los per les seves necessitats. El que passa és que el que demanen nosaltres no podem aconseguir-ho: només volen creuar la frontera.

Pel que fa al més concret que necessiten es tracta d'infraestructures higièniques. Els camps són improvisats i la higiene és mínima o nul·la. Amb l'arribada de la calor el perill són les malalties per aquesta manca d'higiene. Hi ha massa gent atapeïda, sense més recursos que els que els donem les ONGs. Per exemple, quan plou, el terra de la tenda s'omple d'aigua i fang. És per això que ens demanen palés.

Idomeni és un lloc impressionant, amb quantitat de gent, per tot arreu, deixalles i escombraries, gent vagant sense fer res, cues per a qualsevol cosa. Només arribem amb el cotxe carregat de coses, que ens envolten a la porta del vehicle per tal que els donem alguna cosa"